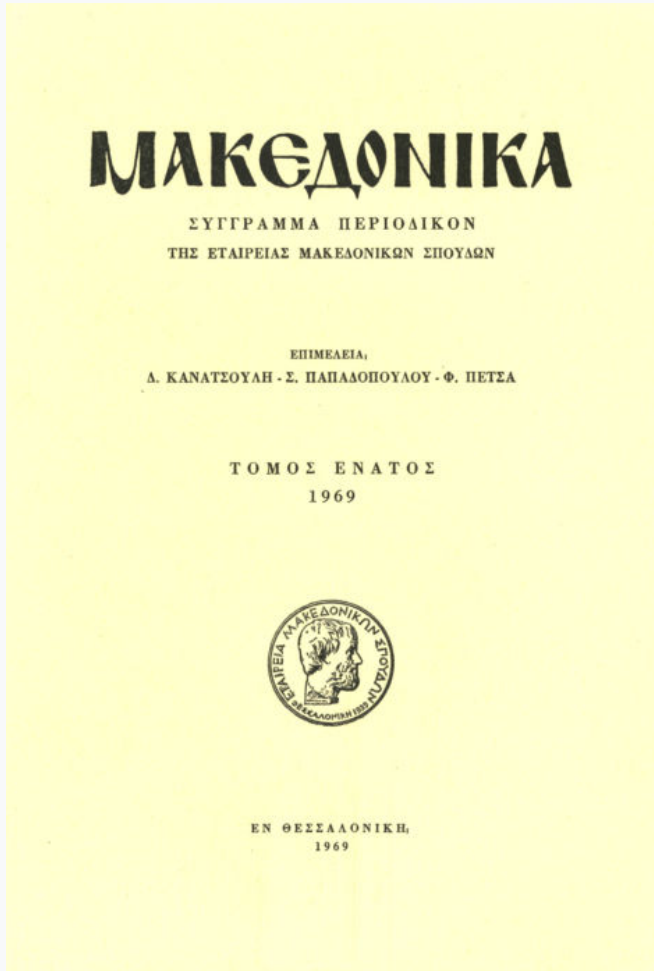

Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Κωνσταντίνου Ι. Χιόνη, Ιστορία της Καβάλας

Ι. Α. Παπαδριανός

doi: [10.12681/makedonika.1056](https://doi.org/10.12681/makedonika.1056)

Copyright © 2015, Ι. Α. Παπαδριανός

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαδριανός Ι. Α. (1969). Κωνσταντίνου Ι. Χιόνη, Ιστορία της Καβάλας. *Μακεδονικά*, 9, 355–356.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.1056>

έθνικη αξιοπρέπεια όχι με λόγια κενά, να καυτηριάσει ακόμη τὰ ἐλαττώματα τῆς φυλῆς, κι ὅλα αὐτὰ με τὴν ἡρεμὴ καὶ ἀντικειμενικὴ ἐξέταση τῶν πηγῶν, στὴ μελέτῃ τὸν ὁποῖον ὁ συγγρ. ἔχει ἀφιερώσει ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια τὶς πνευματικῶν του δυνάμεις.

Ζ. Ν. ΤΣΙΡΠΑΝΗΣ

Κ ω ν σ τ α ν τ ῖ ν ο υ Ι. Χιόνη, 'Ιστορία τῆς Καβάλας, Καβάλα 1968, 8ον, σελ. 120.

Παρουσιάζομεν ἐνταῦθα τὸ ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον βιβλίον τοῦ φιλολόγου Κωνσταντίνου Ι. Χιόνη.

Τοῦ ὅλου ἔργου προηγεῖται ὁ πρόλογος (σ. 7) καὶ ἡ εἰσαγωγή (σ. 9-10). Εἰς τὴν εἰσαγωγήν τοῦ βιβλίου τοῦ ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰς πηγάς, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν πόλιν τῆς Καβάλας.

Μετὰ τὸν πρόλογον καὶ τὴν εἰσαγωγήν ἀκολουθεῖ τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ ὑπὸ παρουσιασίν βιβλίου (σ. 11-26), τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «'Αρχαία 'Ιστορία». Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὁ Κωνσταντίνος Χιόνης ἐκθέτει τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς πόλεως, ἡ ὁποία τότε ὀνομάζετο Νεάπολις, τὰ δὲ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἔχουν ὡς ἀκολουθῶς:

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν σπανίως τὴν Νεάπολιν, μολοντοῖ αὐτὴ ἦτο σπουδαία πόλις. Αἱ περισσώτεραι τῶν πληροφοριῶν μας διὰ τὴν Νεάπολιν ὀφείλονται εἰς τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπιγραφῶν. 'Η πόλις αὕτη ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πηγῶν ὡς «Νεάπολις ἐν Θράκη» ἢ «Νεάπολις παρ' Ἀντισάραν». 'Ολίγον δὲ ἀργότερον ἀπλῶς καὶ ὡς «Νεάπολις».

Τὴν θέσιν τῆς Νεαπόλεως εἰς τὴν σημερινὴν Παναγίαν τῆς Καβάλας τὴν καθώρισεν ὁ καθηγητὴς Γ. Μπακαλάκης. 'Εξ ἐπιγραφικῶν κειμένων τοῦ 410/9 καὶ 356/5 πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὴν Νεάπολιν ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Παρθένου Θεᾶς. Δύο ἐπιγραφαί, αἱ ὁποῖαι εὐρέθησαν πλησίον τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας καὶ αἱ ὁποῖαι ἀναφέρουν ἱερὸν τι τῆς Παρθένου, ὠδήγησαν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ τὸ ἱερὸν. 'Ο συλλογισμὸς τοῦ Γ. Μπακαλάκη ἐπεβεβαιώθη ἀμέσως, διότι διὰ τῆς πρώτης του ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς ἐνετόπισε τὸ ἱερὸν τῆς Παρθένου. Διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀνασκαφῶν τόσον τοῦ Γ. Μπακαλάκη, ὅσον καὶ τοῦ Δ. Λαζαρίδου, αἱ ὁποῖαι ἐπηκολούθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καθωρθῆν νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ τοποθέτησις τοῦ ἱεροῦ.

'Η Νεάπολις ὑπῆρξεν ἀποικία τῆς Θάσου. Τοῦτο δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐμεσολάβησαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Πρώτης 'Αθηναϊκῆς Συμμαχίας μέχρι τῆς διαλύσεώς της.

'Ο χρόνος τῆς ἰδρύσεως τῆς Νεαπόλεως δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς. Δὲν πρέπει ὅμως ἡ ἰδρύσις τῆς πόλεως ταύτης νὰ ἀπέχη χρονικῶς πολὺ ἀπὸ τοῦς ἀγῶνας τῶν Θασίων ἐναντίον τῶν ἐντοπίων Θρακῶν. Τὸ *terminus ante quem* τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι τὸ ἔτος 500 π.Χ. 'Η Νεάπολις ὑπῆρξε μέλος τῆς Δευτέρας 'Αθηναϊκῆς Συμμαχίας, ἡ ὁποία ἰδρῦθη τὸ 378 π.Χ. 'Εμμεῖν δὲ ἡ πόλις αὕτη πιστὴ σύμμαχος τῶν 'Αθηναίων μέχρι τῆς κατακτησεώς της ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

Κατὰ τοὺς 'Ελληνιστικοὺς καὶ Ρωμαϊκοὺς χρόνους ὁ λιμὴν τῆς Νεαπόλεως ἀπέτελε τὸ τέρμα μιᾶς ἐμπορικῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἤγωνε τοὺς Φιλίππους μετὴν 'Ανατολὴν διὰ μέσου τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Τρωάδος. Διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ ταύτης εἰσέρχονται αἱ διάφοροι δοξασίαι, αἱ ἀνατολικαὶ θρησκευτικαὶ λατρεῖαι καὶ ἐν τέλει ὁ Χριστιανισμὸς. Τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἠκολούθησε καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος κατὰ τὸ ἔτος 54 μ.Χ. 'Ο ἀπόστολος οὗτος τῶν 'Εθνῶν ἀπειβόσθη εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ μετέβη εἰς τοὺς Φιλίππους, ἔνθα ἰδρυσεν τὴν πρώτην Χριστιανικὴν 'Εκκλησίαν εἰς τὴν Εὐρώπην. Κατὰ τὸ 103 μ.Χ. ἐπεσκέφθη τὸν λιμῆνα τῆς Νεαπόλεως καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάντιος.

Το δεύτερον κεφάλαιον (σ. 27-64), το όποιον φέρει τόν τίτλον «'Ιστορία τῆς Χριστοπούλεως», εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν μεσαιωνικὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸν συγγραφέα, ὁ χρόνος καὶ οἱ λόγοι τῆς μεταβολῆς τῆς Νεαπόλεως εἰς Χριστοῦπολιν εἶναι ἀγνωστοί. Αἱ πρώται μαρτυρίαι τοῦ νέου ὀνόματος ἐμφανίζονται κατὰ τὸν 8ον καὶ 9ον αἰῶνα μ.Χ. Ἡ Χριστοῦπολις, μολοντί δὲν ἦτο μεγάλη πόλις, ἦτο ἐν τούτοις πολὺ γνωστὴ καὶ τοῦτο ὠφέλιμον εἰς τὴν ἐπικαιρὸν θέσιν τῆς.

Κατὰ τὰ ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ αυτοκράτορος Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ (886-912) ἀναφέρεται «ἐπισκοπὴ Χριστοπούλεως», ἡ ὁποία ὑπήγετο εἰς τὴν μητρόπολιν τῶν Φιλίππων. Τὸ 926 ὑψώθησαν τὰ νέα τεῖχη τῆς πόλεως, διότι τὰ παλαιὰ εἶχον παραμεληθῆ καὶ ἐντελῶς φθαρῆ. Ἡ Χριστοῦπολις ἔπαιξε σημαντικὸν ρόλον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σταυροφοριῶν. Ὁ στρατὸς τῶν Νορμανδῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Βοημούδου, υἱοῦ τοῦ Ροβέρτου Γυϊσκάδου, διῆλθε διὰ τῆς Χριστοπούλεως, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους εἰς χεῖρας τῶν Φράγκων (1204), εἰς τὴν Χριστοῦπολιν ἐγκατεστάθησαν ἰσχυροὶ Λομβαρδοὶ βαρῶνοι, φόρου ὑποτελεῖς εἰς τὸν βασιλεῦα τῆς Θεσσαλονικῆς Βονιφάτιον. Διὰ τῆς ἀνακαταλήψεως τῆς Κωνσταντινούπολεως ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Η' τοῦ Παλαιολόγου (1261), ἡ Χριστοῦπολις ἀπετέλεσε τμῆμα τῆς νέας αυτοκρατορίας.

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Ἐβρου (1371), οἱ Τούρκοι προελαύνουν ὀλοταχῶς καὶ καταλαμβάνουν τὰς ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας. Ἡ Χριστοῦπολις καθίσταται φόρου ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς τὸ 1387, τέσσαρα δὲ ἔτη ἀργότερον κυριεῦεται καὶ καταστρέφεται ὀλοκληρωτικῶς ὑπὸ τούτων.

Τὸ τρίτον κεφάλαιον «'Ιστορία τῆς Καβάλας» (σ. 65-102) ἀναφέρεται εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τῆς πόλεως· τὰ δὲ κυριώτερα σημεῖα τοῦ κεφαλαίου τούτου εἶναι τὰ ἑξῆς:

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (1391), ἡ Χριστοῦπολις ἔπαυσε πλεῖον νὰ ὑφίσταται ὡς πόλις καὶ θὰ χρειασθῆ νὰ διέλθουν 140 περίπου ἔτη, διὰ νὰ συνουκισθῆ καὶ ἐμφανισθῆ ἕκ νέου εἰς τὸ προσκήνιον ὡς νέα πόλις, μὲ νέον ὄνομα τὸ σημερινόν ὄνομα τῆς Καβάλας. Συμφώνως πρὸς τὰς μαρτυρίας τοῦ P. Belon, ὁ ὁποῖος εἶχε περιοδεύσει εἰς τὴν Μακεδονίαν κατὰ τὰ ἔτη 1546-1549, ἡ Καβάλα ἀποικισθῆ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Ἑβραίων, τοὺς ὁποίους εἶχον φέρει μεθ' ἑαυτῶν οἱ Τούρκοι, ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Οὐγγρων. Ὁ 16ος αἰὼν ἀποτελεῖ περίοδον ἀνασυνουκισμοῦ τῶν πόλεων· μία δὲ ἐκ τῶν πρώτων πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἀνασυνουκίζονται, εἶναι ἡ Καβάλα.

Διὰ τοῦ ἀνασυνουκισμοῦ τῆς πόλεως ταύτης ἀρχίζει καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐμπορίου τῆς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γεωγραφικὴν τῆς θέσιν, ἡ ὁποία ἀνέδειξε ταχέως τὴν Καβάλαν εἰς μέγαν λιμένα, ἄλλος παράγων τῆς ἀναπτύξεώς τῆς ὑπῆρξε καὶ τὸ γεγονός ὅτι πολλοὶ κάτοικοι τῆς πόλεως ἦσαν Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐφημιζοντο διὰ τὸ ἐμπορικόν των πνεῦμα. Ἡ συμβολὴ τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τῆς Καβάλας ἦτο ἀναμφισβητήτως μεγάλη.

Ἡ Καβάλα, μετὰ ἀπὸ μακροχρόνιον ξένην κατοχὴν, περιήλθεν εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὰς κάτωθι συνθήκας: Τὴν 25ην Ἰουνίου 1913 τὸ θωρηκτὸν «Υδρα» ἔπλεεν ἐμπροσθεν τῆς Καβάλας, συνοδεῖον κενὰ μεταγωγικά, καὶ εἶδεν εἰς τοὺς Βουλγάρους τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐγίνετο ἀπόβασις ἑλληνικῶν δυνάμεων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως. Ὁ βουλγαρικὸς στρατὸς τῆς Καβάλας κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγὴν, ἐγκαταλείπων ἀνεόχλητον τὴν πόλιν. Ὁ ναυάρχος Κουντουριώτης μετὰ τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ «Δόξα» ἔσπευσε ἐκ τῆς Θάσου καὶ κατέλαβε τὴν πόλιν.

Τὸ ὅλον ἔργον κατακλείουν (σ. 103-120) διάφοροι εἰκόνες καὶ μία ἐκτενὴς βιβλιογραφία. Ὁ Κωνσταντῖνος Ι. Χιόνης διὰ τὴν συγγραφήν τοῦ βιβλίου του ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του τὸσον τὴν ἑλληνικὴν, ὅσον καὶ τὴν ξένην βιβλιογραφίαν.